

lades at lyses af Band igien og annammes i Guds Menighed, hvilket skal skee paa efterskrevne Maade:

1mo) Skal Præsten Søndagen tilforn forkynde af Prædikestolen, at, saasom N.N., som formedelst sin Halstarrighed og Forhærdelse i Synden er for nogen Tid siden sat i Band og udelukt fra Guds Menighed, er nu ved hans store Naade kommen i sin Synds rette Kundskab og Fortrydelse, og begierer hierteligen at forliges med Gud og annammes igien i den christen Menighed etc., og med adskillige Bodfærdigheds Tegn har givet sit Hiertes Anger og Veemodighed tilkiende, haver man i den Herres Jesu Navn sluttet paa tilkommende Søndag, efter hans (hendes) foregaaende offentlige Bekiendelse og Afbedelse, ved den hellige Afløsning offentligen at løse ham (hende) af Kirkens Band, og, efter hans (hendes) inderlige Attraae, annamme ham (hende) igien til de Helliges Samfund her i Menigheden, hvorfor den ganske Menighed formaner, at de alvorligen bede Gud for denne Synder etc. Og bør Synderen (Synderinden) selv være tilstede samme Tid i Kirken paa det forordnede Sted, og føie sin Bøn tillige med Menighedens Forbøn til Gud, og med Suk og Klage lade see sin Alvorlighed til en sand Poenitentse.

2do) Skal den Bandsatte samme Dag efter Prædiken møde (nederst inden for den største Kirke-Dør, om det er i Kiøbstederne, og paa Sognestævne, om det er paa Landet) og veemodig med sammenlagte Hænder (og blottet Hoved, om det er en Mandsperson) bede Præsten og den meenige Almue, at de vil have Medynk over hans jammerlige Tilstand, forlade ham de store Forargelser, som han i sit syndige Væsen har givet dem, og af et christen Hierte bede fremdeles med og for ham, at han igien maatte forsones med Gud og den christen Kirke; Hvilket ham da efter en liden foregaaende Revelse tilsiges med Formaning, at han herefter vogter sig for slig og anden forargelig Synd, og til næste Søndag rettelig bereder sig til at giøre sin usvigelige Bekiendelse og Afbedelse for Gud og Menigheden.

3tio) Naar Dagen da kommer, at Synderen skal offentlig afløses, staaer han nedre i Kirken paa det Sted, som ham har været udviist, mens han var under Band, og giør Præsten efter Prædiken atter igien Afløsning for ham (hende, paa den her foreskrevne Maade) af Prædikestolen.

4to) Saasnart de befalede Vers begyndes, gaer strax Klokkeren (Degnen) ned og beder Synderen nu i Jesu Navn fremtræde for Guds og Menighedens Aasyn, og afbede sin begangner Synd og Forargelse, hvorpaa han gaer op og sætter sig paa sine Knæ, enten i Chorsdøren, eller paa det forordnede Sted, oppe imod Alteret, hvor ingen Chor er; Og naar Sangen er til Ende, kommer Sognepræsten, som da selv bør at forrette Embedet, og korteligen, før han træder til Afløsningen, forestiller Menigheden den meget ynkelige Tilstand, som de ere udi, som ere under Kirkens Band, saavel som: Guds overflødige Naade til at løse deres Baand og sætte dem Frihed igien, naar de alvorligen ville omvende sig til ham; og (paa den her beskrevne Maade) absolverer ham. Derpaa fører Klokkeren (Degnen) ham hen til sit sædvanlige Sted i Menigheden, hvor det, førend han kom under Kirkens Band, har været.

VIII Cap.) Om Ægteskab.

De, som vil begive sig i det hellige Ægteskab, skal nogle Dage tilforn give sig an for Præsten, og, saafremt han ikke selv tilfulde kiender dem, fremvise for ham lovligt Skudsmaal og Beviis, at intet paa begge Sider er, som efter Loven kan hindre samme deres Ægteskab. I Kiøbstæderne, og hvor saadanne Beviser ei kan haves, skal de stille 2de gode Mænd til trofaste Forlovere for sig, een for hver af dem, hvilke skal love for dem hos Præsten om det samme. De, som love saaledes for andre, skal vel vide Beskeed derom, med mindre de vil ansees for Løgnere, om anderledes siden besindes; hvilken Straf Præsten dem skal foreholde, førend de saadant Løfte giøre. Ere de Soldater, da skal de, efter Krigs-Artiklernes Indhold, føre deres Oberstes Attest og Tilladelse med sig, at de maae giftes, og at intet er, som lovligen kan hindre deres forehavende Ægteskab. Hver Præst skal, i en igiennemdragen Bog, ved Dag og Tid, tegne deres Navne, som han trolover og sammenvier, tilligemed deres, som enten have atterteret med dem, eller og lovet for dem. Præsterne maae ingen sammenvie, som ikke tilforn har været til Guds Bord. Alle Enkemænd og Ænker skal først bevise, at de have holdet Skifte og giort Rigtighed med den Afdødes Børn eller Arvinger, førend de maae vies tilsammen. Præsten maae ingen hindre i sit lovlige Ægteskab, med mindre de vitterligen ere udygtige dertil, saasom Gildinger, hvilke ikke maae til-